

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: A. M. M. S., narozen X,
státní příslušnost Egypt,
t. č. pobytem X,
sídlem X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2020, č. j. KRPU-179148-23/ČJ-2020-040022-SV-C, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 11. 2020, č. j. KRPU-179148-37/ČJ-2020-040022-SV-CV,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2020, č. j. KRPU-179148-23/ČJ-2020-040022-SV-C, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 11. 2020, č. j. KRPU-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

179148-37/ČJ-2020-040022-SV-CV, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na šedesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 2. 11. 2020 v 13:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná zcela ignorovala jeho nárok na právní pomoc, když jej za využití značného psychického nátlaku donutila k tomu, aby souhlasil s podáním vysvětlení bez účasti svého právního zástupce, a to přestože ze strany žalobce byla žalované předána plná moc, kterou zplnomocnil ke svému zastupování advokáta, a přestože žalovanou vyrozuměl o tom, že jeho právní zástupce má zájem se úkonu účastnit a v době provedení výslechu byl již na cestě ze svého sídla. Tuto skutečnost dle žalobce potvrzuje i to, že podání vysvětlení žalobce proběhlo dne 3. 11. 2020 od 13:00 hodin do 14:11 hodin, načež s právním zástupcem žalobce byl sepsán úřední záznam ve stejný den ve 14:20 hodin. Tímto postupem žalované zcela zjevně došlo ke zkrácení žalobce na jeho právu na právní pomoc, jež je zakotvena v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
3. Namítal, že se žalovaná žádným způsobem nezabývala tím, že žalobce v České republice vystupuje v procesním postavení důležitého svědka v trestné věci vedené Generální inspekcí bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) pod sp. zn. GI-3008-105/TČ-2020-842030, a že přítomnost žalobce na území České republiky je tak zcela nezbytná.
4. Namítal, že se žalovaná nezabývala tím, že dne 22. 10. 2020 zažádal o zrušení rozhodnutí o udělení správního vyhoštění č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV, přičemž o této jeho žádosti nebylo do současnosti žádným způsobem rozhodnuto. Zároveň žalovaná zcela ve svém rozhodnutí ignorovala skutečnost, že podal žádost o přechodný pobyt jako rodinný příslušník ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců své partnerky paní J. Č.
5. Poukázal na to, že žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že „*Správní orgán je toho názoru, že se účastník řízení bude skrývat, aby nebylo možné realizovat jeho vyhoštění ze schengenského prostoru*“. Tato domněnka žalované však není žádným způsobem podložena, a jedná se tak o čistou spekulaci žalované. Zdůraznil, že jeho chování vypovídá o přesném opaku, neboť se sám z vlastní vůle dostavil k žalované, aby řešil svoji situaci.
6. Žalobce poukázal na skutečnost, že délka jeho nelegálního pobytu na území byla jeden den, neboť 30. 10. 2020 skončila platnost výjezdního příkazu, a tedy od 1. 11. 2020 se nacházel na území České republiky bez oprávnění k pobytu, přičemž hned další den (2. 11. 2020) se dostavil na pracoviště žalované, aby nastalou situaci řešil.
7. Žalobce byl dále přesvědčen, že žalovanou došlo ke zcela chybnému posouzení přiměřenosti dopadů jejího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu žalobce poukázal na to, že se svoji partnerkou žije trvalým partnerským vztahem ve společné domácnosti již od začátku roku 2018, tedy téměř tři roky, a po celou dobu ve společné domácnosti s nimi žije i nezletilá dcera partnerky. Z této skutečnosti tedy jasně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyplývá, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tuto skutečnost žalovaná dle názoru žalobce popírá, avšak bez uvedení konkrétních podkladů, kterými by byl takový závěr podložený. Zároveň žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí hovoří o tom, že prověřovala intenzitu vztahu mezi žalobcem a jeho partnerkou, k čemuž však odkazuje pouze na řízení, které bylo vedeno ve věci první žádosti žalobce o zrušení rozhodnutí o udělení správního vyhoštění č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná odmítla, že by byl na žalobce vyvíjen jakýkoli nátlak, takové tvrzení žalobce považovala za nepravdivé a nepodložené, mající dle jejího názoru zastrít pochybení právního zástupce žalobce, který se včas bez omluvy nedostavil k příslibené účasti na daném úkonu. Zdůraznila, že pracovník žalované s právním zástupcem žalobce telefonicky komunikoval, na jeho žádost se termín podání vysvětlení posunul z 12:30 hodin na 13:00 hodin a před samotným provedením tohoto úkonu se žalobce dotázal, zda trvá na přítomnosti právního zástupce. Teprve po vyjádření žalobce, že netrvá na přítomnosti svého právního zástupce u podání vysvětlení a že s ním není domluvený na osobní účasti u tohoto úkonu, byl tento úkon proveden. Žalovaná tak trvala na tom, že žalobce na jeho právu na právní pomoc nezkrátila.
9. Konstatovala, že skutečnost, že žalobce je svědkem v trestní věci vedené GIBS, sama o sobě nikterak nelegalizuje opakovaný nelegální pobyt žalobce na území ČR. Samotným vydáním napadeného rozhodnutí není taktéž nijak ohrožen výsledek žalobce v dané trestní věci, spíše naopak je do doby faktické realizace jeho správního vyhoštění výsledek žalobce zajištěn. Žalovaná tedy zásadně nesouhlasila s tím, že jeho procesní postavení svědka v trestním řízení mělo být důvodem, proč nemělo být napadené rozhodnutí vydáno.
10. Konstatovala, že podání žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV ze dne 22. 10. 2020 žádným způsobem nelegalizuje pobyt žalobce a ani neumožňuje žalobci pobyt na území ČR do konečného rozhodnutí o jeho žádosti. Poukázala na to, že Ředitelství policie České republiky usnesením ze dne 1. 10. 2020 zastavilo řízení o předcházející žádosti o zrušení správního vyhoštění, přičemž v tomto usnesení bylo konstatováno, že vztah mezi žalobcem a jeho družkou nelze považovat za trvalý partnerský vztah, a proto ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU, a nebyla tedy naplněna podmínka klíčová podmínka užití § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Byla toho názoru, že nevypořádání se skutečností, že žalobce podal další žádost o zrušení správního vyhoštění, nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a zároveň není překážkou vydání rozhodnutí a ani není překážkou případné realizace správního vyhoštění. Zdůraznila, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo z dostupných evidencí zjištěno, že by žalobce podal žádost o přechodný pobyt. Dále poukázala na to, že žalobce v podání vysvětlení dne 3. 11. 2020 uvedl, že nikdy o povolení k pobytu v ČR nežádal.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Skutečnost, že žalobce nebyl hodnocen jako rodinný příslušník občana EU, a dále i ostatní kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců zkoumaná a odůvodněná v napadeném rozhodnutí pak jako celek dle názoru žalované ob stojí v rámci posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jako přiměřené.
12. Žalovaná poukázala na § 87y zákona o pobytu cizinců, podle něhož se na žalobce nevztahuje fikce pobytu, protože žalobce má uložené správní vyhoštění. Žalobce tedy není oprávněn setrvat na území ČR do konečného posouzení jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu, a podání žádosti o pobyt tudíž není překážkou pro zajištění žalobce ani pro realizaci jeho správního vyhoštění.
13. Žalovaná zdůraznila, že je třeba zohlednit celou dobu pobytu žalobce na území ČR a zohlednit jeho celkové nerespektování právních předpisů. Předně podotkla, že žalobce na území vstoupil nelegálně na základě cizího cestovního pasu, kterým se prokazoval jako s vlastním. Následně dle žalované požádal po vydání prvního rozhodnutí o správním vyhoštění zcela účelově o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se svému vyhoštění; mezinárodní ochrana nebyla žalobci přiznána a po pravomocném ukončení řízení o mezinárodní ochraně žalobce v zákonem stanovené lhůtě nevystěsoval, naopak pobýval v ČR od 28. 4. 2018 do 8. 6. 2018 neoprávněně. Dne 8. 6. 2018 žalobce opětovně požádal o mezinárodní ochranu, která mu nebyla opětovně přiznána, a nebyl přiznán ani odkladný účinek jeho žalobě proti neudělení mezinárodní ochrany (26. 8. 2019). Poukázala na to, že žalobce měl povinnost vystěsovat do 30 dnů od nepřiznání odkladného účinku žalobě, přičemž žalobce tuto povinnost nesplnil. Uvedla, že částečně problematickým je období od 27. 9. 2019 do 5. 12. 2019, kdy na jedné straně žalobce nevystěsoval z území ČR po nepřiznání odkladného účinku žalobě, na druhé straně nemohlo být jeho vystěsování vynucováno z důvodu podané kasační stížnosti ve věci druhého rozhodnutí o správním vyhoštění. Nicméně žalobce opětovně neoprávněně pobýval na území ČR od 6. 12. 2019 do 13. 1. 2020, kdy byl pro jeho neoprávněný pobyt zajištěn a řešen již ve třetím řízení o správním vyhoštění. Toto řízení bylo zastaveno a žalobci byl udělen výjezdní příkaz s platností do 1. 10. 2020. Dne 2. 10. 2020 žalobce opět pobýval v ČR nelegálně, kdy se sice dostavil na cizineckou policii, avšak v pozici neoprávněně pobývajícího cizince. Dne 2. 10. 2020 byl žalobci udělen výjezdní příkaz do 31. 10. 2020, přičemž žalobce opět od 1. 11. 2020 do 2. 11. 2020 pobýval na území ČR neoprávněně. Konstatovala, že žalobce tudíž v pěti případech pobýval na území ČR nelegálně. Uvedl, že žalobce tedy nejen opakovaně nerespektuje právní předpisy upravující vstup na území ČR, ale zcela prokazatelně vystupoval před orgány ČR pod jinou identitou. Žalovaná byla toho názoru, že z hlediska opakovaného nelegálního pobytu žalobce na území ČR a opakovaného porušování právních předpisů, pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, uvádění jiné identity žalobce a jeho neochoty vystěsovat z území ČR je napadené rozhodnutí přiměřeným důsledkem jeho dosavadní pobytové historie a zcela přiměřené individuálním okolnostem žalobcova případu.

Ústní jednání

14. Právní zástupkyně žalobce při jednání soudu konaném dne 25. 11. 2020 nesouhlasila se žalovanou v tom, že by byla důvodná obava z toho, že by se žalobce skrýval. Uvedla, že žalobce žalované oznámil adresu pobytu na území České republiky, a přicházela tedy v úvahu aplikace zvláštního opatření ve smyslu § 123 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinců. Konstatovala, že žalobce svou pobytovou situaci vždy aktivně řešil. Popsala, že po uložení prvního správního vyhoštění žalobce požádal o mezinárodní ochranu, po vyřízení této žádosti se žalobce dostavil na příslušné pracoviště žalované, kde bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo zastaveno. Následně byl žalobci uložen výjezdní příkaz, po jehož uplynutí se žalobce dostavil pro další výjezdní příkaz. V mezidobí žalobce požádal o zrušení správního vyhoštění, přičemž toto řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 1. 10. 2020. Po změně právního zastoupení byla podána žádost o zrušení správního vyhoštění, ke které bylo doloženo široké spektrum důkazů; o této žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Uvedla, že žalobce zároveň dne 22. 10. 2020 požádal o přechodný pobyt jako rodinný příslušník občana EU. Dále ke zvláštnímu opatření ve smyslu § 123 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců poznamenala, že cizinci mají povinnost hlásit svou adresu jen v případě, že žádají o pobyt. V daném případě žalobce nahlásil svou adresu v žádosti o zrušení správního vyhoštění, zároveň je jeho adresa obsažena v nájemní smlouvě, nebo např. ve smlouvě o zdravotním pojištění. Adresa žalobce je uvedena i v záznamu o vydání usnesení ze dne 2. 9. 2020. V této souvislosti právní zástupkyně žalobce poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 1 A 91/2016. Dále zdůraznila, že se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala zvláštními opatřeními podle § 123 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců. V tomto směru poukázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož je nutné zkoumat, zda vyhoštění cizince bude potencionálně možné, a zda tedy neexistují nějaké překážky pro vycestování. Uvedla, že žalobce zde má s partnerkou dlouhodobý vztah, a to od roku 2017, přičemž od roku 2018 spolu žijí ve společné domácnosti. Byla toho názoru, že ze všech okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU. Upozornila též na to, že si žalobce chtěl svou partnerku vzít, což jim však znemožňuje skutečnost, že žalobce nemá potřebné osobní doklady. Dovožovala nemožnost vycestování žalobce z toho, že dle potvrzení GIBS má žalobce postavení důležitého svědka v trestním řízení. Uvedla, že žalobce požádal o vydání cestovního dokladu, což však i s ohledem na pandemii koronaviru bude trvat několik měsíců.

15. Pověřený pracovník žalované při tomtéž jednání poukázal na to, že žalobce řešil svou pobytovou situaci vždy až v době, kdy již nebyl jakkoliv oprávněn k pobytu na území České republiky. Zdůraznil, že žalobci nikdy nebylo uděleno oprávnění k jakémukoliv pobytu na území ČR. Pokud jde o žalobcem avizovanou žádost o přechodný pobyt, poznamenal, že informace o podání této žádosti do dnešního dne neprochází evidencí cizinců. Konstatoval, že v rozhodnutí se zabývali i tím, zda existují překážky bránící správnímu vyhoštění žalobce, přičemž žádné takové překážky neshledali. Poukázal na rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, z něhož jednoznačně vyplývá, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU.
16. Soud k návrhu žalobce ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl důkaz průvodním dopisem žádosti o povolení k přechodnému pobytu ze dne 22. 10. 2020, včetně doručanky, z něhož soud zjistil, že žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Dále soud k návrhu žalobce provedl důkaz žádostí o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV, ze které soud zjistil, že žalobce dne 22. 10. 2020 požádal o zrušení uloženého správního vyhoštění. Soud k návrhu žalobce provedl dokazování též potvrzením Velvyslanectví Egyptské arabské republiky č. 38/2020, z něhož plyne, že žalobce v srpnu 2020 požádal o cestovní pas, přičemž doba vyřízení žádosti i s ohledem na probíhající pandemii koronaviru může být vyřízena ve lhůtě dvou až šesti měsíců. Soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provedl dokazování též záznamem o vydání usnesení ze dne 2. 9. 2020, z něhož soud zjistil, že je tam uvedena adresa žalobce X. Soud též provedl dokazování smlouvou o nájmu bytu ze dne 22. 6. 2020 k bytu nacházejícího se na adrese X, podle níž společně s nájemkyní J. Č. může byt obývat též žalobce.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
18. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 2. 11. 2020 v 9:50 hod. dostavil na oddělení cizinecké policie v Ústí nad Labem za doprovodu svého právního zástupce aj. Č. k řešení jeho pobytové situace. Jako doklad totožnosti předložil již neplatný cestovní pas Egypta č. X a výjezdní příkaz s platností do 31. 10. 2020. Dalším prověřením žalobce v evidencích ze strany žalované bylo zjištěno, že žalobce byl v minulosti veden jako osoba bez cestovního dokladu A. S., narozený X. Dále bylo zjištěno, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob s platností do 26. 9. 2023 a v SIS jako nežádoucí cizinec.
19. Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018, č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU na 2 roky. Odvolání proti tomuto rozhodnutí Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 23. 11. 2018 zamítlo a dané rozhodnutí potvrdilo. Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 32 A 77/2018-37 žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra zamítl. Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem č. j. 2 Azs 93/2019-42. Z obsahu správního spisu dále plyne, že bylo vedeno řízení o zrušení správního vyhoštění, které bylo usnesením ze dne 2. 9. 2020 podle § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno a žalobci byl vydán výjezdní příkaz č. GA0316727 s dobou platnosti do 1. 10. 2020. Žalobce v době platnosti tohoto výjezdního příkazu nevycestoval a po jeho skončení se dne 2. 10. 2020 dostavil na oddělení cizinecké policie, kde byl žalobci vydán nový výjezdní příkaz s dobou platnosti do 31. 10. 2020. Žalobce nevycestoval z území ČR v době tohoto platného výjezdního příkazu.
20. V rámci podání vysvětlení žalobce uvedl, že je zdravý, do České republiky přiletěl z Dubaje asi v srpnu 2016. Cestoval na základě falešného egyptského cestovního pasu. Padělek byl na letišti v Praze odhalen a žalobce byl zadržen policií a umístěn do záchytného zařízení. Žalobce se nechce vrátit do Egypta, nikoho tam nemá. Zdůraznil, že v ČR má družku J. Č. Uvedl, že v minulosti již třikrát žádal matriku o sňatek s paní Č., sňatek mu nebyl povolen, protože nedostal od cizinecké policie potvrzení. Konstatoval, že v minulosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uváděl před správními orgány v České republice jiné jméno, než má v cestovním dokladu, neboť si myslel, že to je jedno, přijde mu, že je to stejné, nevěděl, že je to problém, neudělal to úmyslně. Poznamenal, že v ČR žádal dvakrát o azyl, který mu nebyl udělen. K rodinným vazbám uvedl, že má v České republice družku J. Č., žádné jiné osoby ani příbuzné, ani jiné blízké osoby nemá. Účastník řízení nemá žádné kulturní, společenské nebo ekonomické vazby a poměry navázané k České republice. K možnému návratu do Egypta zdůraznil, že se nemůže vrátit do Egypta, protože má protivládní názory, jeho bratranec je kvůli tomu ve vězení. Nikde veřejně proti vládě nevystupoval, ale svoje názory prezentuje na Facebooku.

21. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala zvláštními opatřeními podle § 123 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, a v nedostatečnosti posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
22. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je správní vyhoštění realizovatelné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“ Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, www.nssoud.cz, na které poukazoval i žalobce, upřesnil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
23. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je správní vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti vyhoštění cizince, které je z podstaty věci toliko předběžné. Žalovaná proto logicky vychází jednak z vlastních poznatků o zemi, do které má být cizinec vyhoštěn, a jednak ze skutečností, které sám cizinec ve vztahu k dané zemi a případným důvodům bránícím vycestování uvede.
24. Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění jsou tedy jasné dány. Soud však zdůrazňuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případně zda má být již uložené správní vyhoštění provedeno, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění z území České republiky. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 větu první zákona o pobytu cizinců), a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů, které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění. Soud podotýká, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že realizace správního vyhoštění žalobce je na základě informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 5. 2020 týkající se bezpečnostní a politické situace v Egyptě možná, přičemž žalovaná zároveň konstatovala, že jí nejsou známy žádné objektivní překážky, pro které by nebylo možno vydat rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění a následně jej realizovat (srov. např. strany 7 a 8 napadeného rozhodnutí).

25. Soud dodává, že žalovaná se zabývala zvláštními opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) až d) zákona o pobytu cizinců na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí, přičemž po zvážení všech významných okolností hovořící ve prospěch i neprospěch žalobce dospěla k závěru, že nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území ČR dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná k osobě žalobce uvedla, že ten přicestoval na území ČR na falešné doklady, žalobce před správními orgány neuvedl svou pravou totožnost, kterou měl uvedenou ve svém pravém cestovním dokladu, nýbrž totožnost smyšlenou. Dále žalovaná poznamenala, že žalobci bylo dvakrát vydáno rozhodnutí o vyhoštění, ale žalobce tato rozhodnutí nerespektoval a nevycestoval, a proto dle názoru žalované žalobci nelze účinně uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zdůraznila, že kdyby nebyl žalobce zajištěn, pobýval by i nadále na území schengenského prostoru neoprávněně a nadále by i porušoval zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie. Z tohoto jednání bylo dle žalované zřejmé, že by se žalobce vyhýbal uloženým povinnostem a nehlásil na policii adresu svého pobytu, nezdržoval by se na této adrese a ukrýval by se. Žalovaná po zhodnocení dosavadní pobytové situace žalobce na území ČR vyjádřila názor, že se žalobce bude skrývat, aby nebylo možné realizovat jeho vyhoštění ze schengenského prostoru. Zdůraznila, že žalobci již byla několikrát stanovena povinnost vycestovat z území České republiky, a osoba žalobce tak nedává záruku, že by dobrovolně vycestoval z území České republiky, což sám žalobce potvrdil tím, že se do Egypta vrátit nechce, a proto nerespektuje vydaná rozhodnutí o vyhoštění a vydané výjezdní příkazy. Takovéto odůvodnění nemožnosti uložení zvláštních opatření žalobci, které je možno vztáhnout též ke zvláštním opatřením dle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců, považuje soud za dostačující a plně přezkoumatelné. Žalovaná též zdůraznila, že žalobce nemá dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů na realizaci vyhoštění žalobce do Egypta, které byly stanoveny dle Závazného pokynu policejního prezidenta č. 137, a proto nelze využít zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
26. Žalovaná se rovněž zabývala otázkou přiměřenosti dopadů jejího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na stranách 6 až 7 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že nebude zasaženo nepřiměřeně do soukromého a rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

života žalobce, a to s přihlédnutím k tomu, že dle žalované vztah žalobcem s J. Č. nelze považovat za trvalý partnerský vztah.

27. Pokud jde o potvrzení GIBS, žalobce by si měl uvědomit, že toto potvrzení žalované pouze zaslal, aniž by uvedl, k jakému účelu potvrzení zaslal, a proč by se tedy žalovaná dotčeným potvrzením měla v daném řízení zabývat. Za takového stavu, kdy žalobce nijak neodůvodnil, jaký vliv mělo mít dle jeho názoru potvrzení GIBS na dané správní řízení, se žalovaná se zasláním potvrzením GIBS neměla povinnost v odůvodnění rozhodnutí zabývat. Ani z tohoto důvodu tedy soud neshledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným. Soud shrnuje, že námitky o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované nejsou důvodné.
28. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
29. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
30. Tato právní úprava je odrazem obecného principu subsidiarity zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li k dosažení sledovaného účelu uložení mírnějších opatření, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, *„při úvaze, zda uložением zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území ČR neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013 - 34)“.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Z uvedeného usnesení dále vyplývá, že jakkoliv v případě cizinců, kteří nerespektovali již pravomocně uložené správní vyhoštění, bude zajištění spíše pravidlem, musí správní orgán vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Správní orgán musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.
32. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobci bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění a že žalobce ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nevystoupal z území ČR. Splnění této podmínky stanovené v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce ani nerozporoval. Žalobce však byl toho názoru, že postačovalo, aby mu bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožňuje s posouzením žalované ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně a srozumitelně popsala důvody, které uložení zvláštního opatření v případě žalobce brání. Upozornila na to, že žalobce na území České republiky přicestoval (dne 10. 6. 2016) na základě falešného cestovního pasu, přičemž správními orgány uváděl v minulosti jiné jméno a příjmení, než které měl uvedené ve svém pravém cestovním dokladu. Žalovaná poukázala na to, že žalobce nikdy nedisponoval platným pobytovým oprávněním a není na území ČR oprávněn pracovat, přičemž soud poznamenává, že z obsahu správního spisu plyne, že žalobce přesto pracoval v rychlém občerstvení specializujícím se na kebab v Milovicích a později v Lounech.
33. Soud dále doplňuje, že z obsahu správního spisu (např. z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 11. 2018, č. j. MV-122099-4/OAM-2018, nebo rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2019, č. j. 32 A 77/2018-37, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 2 Azs 93/2019-42) též plyne, že v minulosti již bylo žalobci uloženo správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 10. 6. 2016, č. j. CPR-15102-17/PŘ-2015-930504. Ještě dne 10. 6. 2016 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 6. 2016, č. j. OAM-68/LE-LE05-LE05-2016; rovněž jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 2 Az 34/2016-30, který nabyl právní moci dne 28. 3. 2018, zamítnuta. Po ukončení řízení o mezinárodní ochraně byl žalobce povinen vycestovat do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně, neboť se nedostavil pro výjezdní příkaz (k tomu srov. § 85b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů). Od 27. 4. 2018 se tudíž žalobce na území ČR zdržoval nelegálně. Místo toho, aby žalobce z území ČR vycestoval, dostavil se dne 8. 6. 2018 do příjmacího střediska Zastávka, kde s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo již zmínovaným rozhodnutím č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV. Soud dále poznamenává, že žalobci je též udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru do 26. 9. 2023.
34. Soud tedy akcentuje skutečnost, že žalobce měl možnost již v minulosti dobrovolně opustit území ČR, a to v době od 28. 4. 2018, což však neučinil. I v době, kdy mu byly od září 2020 vydávány výjezdní příkazy nejprve s platností do 1. 10. 2020 a poté až do 31. 10. 2020, žalobce neučinil žádné kroky k tomu, aby mohl vycestovat v souladu s uloženým správním vyhoštěním. Naopak žalobce se dne 2. 11. 2020 dostavil na policii k řešení svého Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu, ačkoliv v té době – a je nepodstatné, že pouhé dva dny - se už neměl na území ČR nacházet. Soud dále zdůrazňuje, jak sám žalobce opakovaně uvádí, že jeho úmyslem není vrátit se zpět do Egypta, neboť jednoznačně a opakovaně deklaroval záměr zůstat v ČR a žít zde se svou družkou.

35. Za situace, kdy žalobce vědomě vstoupil do schengenského prostoru úmyslně na základě padělaného cestovního dokladu, přičemž se tu takto nelegálně chtěl zdržovat delší dobu (chce žít v ČR), vnímá soud žalobce jako osobu, u níž rozhodně nelze spoléhat na to, že dodrží podmínky zvláštních opatření za účelem vycestování. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem dosavadního chování žalobce od vstupu na území ČR.
36. Podle názoru soudu tudíž existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti z těchto ustanovení vyplývajících, a namísto toho by se snažil vyhnout návratu do Egypta. Je proto dle soudu pravděpodobné, že by žalobce usiloval o to, aby nebylo možné realizovat pravomocně uložené správní vyhoštění a z tohoto důvodu se mohl skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců. Soud shrnuje, že skutkové okolnosti žalobcova případu vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní. Zajištění žalobce je totiž vyústěním dlouhodobého nerespektování právního řádu České republiky a jeho dlouhodobého pobytu bez platného oprávnění na území ČR, počínaje jeho nelegálním vstupem na území ČR na základě padělaného cestovního dokladu a nevycestování na základě uloženého správního vyhoštění.
37. Z výše uvedeného je pak dle soudu zřejmé, že je nepodstatné, že žalobce má možnost pobytu na adrese X, neboť to nic nemůže změnit na tom, že nelze v jeho případě uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu je i poukaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 1 A 91/2016 nepřijatelný.
38. Soud neshledal ani důvodnou námitku žalobce o zkrácení jeho práva na právní pomoc. Soud poukazuje na to, že žalobce souhlasil s podáním vysvětlení bez účasti svého právního zástupce, neboť na přímý dotaz pracovníka žalované, zda trvá na přítomnosti svého právního zástupce, žalobce uvedl, že s právním zástupcem nejsou domluveni na účasti při žalobcově výslechu a že souhlasí s tím, že bude vypovídat bez účasti právního zástupce. Z obsahu správního spisu ani nijak neplyne, že by na žalobce byl vyvíjen nátlak, natož značné intenzity, ze strany pracovníků žalované, aby se podrobil výslechu bez jeho právního zástupce. Ba naopak z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce sám o své vůli souhlasil se svou výpovědí, že tak učinil dobrovolně.
39. Pokud jde o skutečnost, že byla podána žádost o zrušení správního vyhoštění žalobce, soud zdůrazňuje, že tato okolnost nijak nebrání realizaci správního vyhoštění. Je totiž třeba zdůraznit, že uvedená žádost nemá žádný vliv na právní moc a vykonatelnost rozhodnutí o udělení správního vyhoštění. Teprve až zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění by znamenalo, že by odpadl důvod pro zajištění žalobce. Taková situace však ani ke dni

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhlášení rozsudku soudu nenastala. Daná skutečnost tudíž nemohla ani mít vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí žalované.

40. Obdobná situace panuje i v případě žádosti žalobce o vydání přechodného pobytu jako rodinný příslušník občana EU. Žádost o přechodný pobyt totiž nic nemění na tom, že žalobce pobýval na území ČR bez jakéhokoli pobytového oprávnění, neboť na žalobce nelze vztáhnout fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, protože žádost o přechodný pobyt jako rodinný příslušník občana EU podal poté, co nabylo rozhodnutí o správním vyhoštění právní moci. Soud shrnuje, že podání žádosti o přechodný pobyt jako rodinný příslušník občana EU tudíž není překážkou pro zajištění žalobce ani pro realizaci jeho správního vyhoštění. V posuzovaném případě tudíž ani podání žádosti o přechodný pobyt nemohla mít vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí žalované.
41. K potvrzení GIBS o tom, že žalobce je v postavení svědka v trestním řízení, soud uvádí, že tato skutečnost nebrání realizaci správního vyhoštění žalobce, neboť samotným vydáním napadeného rozhodnutí není nijak ohrožen výsledek žalobce v dané trestní věci, spíše naopak je do doby faktické realizace jeho správního vyhoštění výsledek žalobce zajištěn. GIBS tedy žalobce může v průběhu jeho zajištění vyslechnout, a to např. v režimu neodkladného či neopakovatelného úkonu. Ani námitky žalobce týkající se toho, že dle potvrzení GIBS je nezbytná jeho účast na území ČR, což má bránit realizaci jeho správního vyhoštění, nejsou důvodné.
42. Pokud jde o namítaný zásah do rodinného a soukromého života, je třeba předeslat, že zajištění představuje omezení osobní svobody, a jde proto z povahy věci vždy o zásah do rodinného a soukromého života zajišťovaného cizince. V projednávaném případě byl žalobce omezen na svobodě na 60 dnů, což ovšem nelze považovat za dobu, která by mohla ohrozit udržení rodinného života žalobce. Žalobce spojuje zásah do rodinného života se skutečností, že si přeje i v budoucnu žít v České republice se svou družkou. Důsledkem napadeného rozhodnutí je však omezení žalobce na osobní svobodě, nikoliv povinnost opustit území ČR. Tato povinnost žalobci plyne z rozhodnutí o správním vyhoštění, které však není předmětem tohoto řízení. Prostor pro posouzení přiměřenosti zásahu spočívajícím v povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce je proto výhradně v řízení, které se týká správního vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 67/2020-22, www.nssoud.cz). Tento žalobcův postoj však navíc pouze potvrzuje úvahu žalované, že uložené správní vyhoštění by i nadále mařil. Námitku týkající se chybného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nejsou opodstatněné.
43. Soud pro nadbytečnost ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování 17 fotografiemi žalobce s jeho družkou a čestnými prohlášeními pana Z. a paní N., neboť jimi žalobce hodlal prokazovat intenzitu vztahu se svou družkou, tedy otázku přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, která se však, jak je výše uvedeno, v tomto řízení nehodnotí.
44. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

45. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 25. listopadu 2020

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.